

- art. 2, c) [Alstom, Alstom Grid AG (dawniej Areva T&D AG), T&D Holding (dawniej Areva T&D Holding S.A.) i Alstom Grid SAS (dawniej Areva T&D S.A.)];
- tytułem żądania ewentualnego — istotne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości, w tym kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem;
- w przypadku gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, przekazanie sprawy izbie Sądu w zmienionym składzie oraz orzeczenie, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów na uzasadnienie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego, który składa się z dwóch części wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd naruszył art. 269 TFUE orzekając, iż decyzja Komisji została dostatecznie uzasadniona. Zarzucają one Sądowi w tym względzie po pierwsze, iż orzekł w pkt 90–99 wyroku, że Komisja uzasadniła dostatecznie pod względem prawnym wniosek solidarnej odpowiedzialności Alstom z Areva T&D S.A. i Areva T&D AG, oparty na fakcie, że Alstom nie obaliła domniemania, iż wywierała ona decydujący wpływ na swoje spółki zależne, podczas gdy Komisja nie ustosunkowała się do dowodów dostarczonych przez Alstom powołanych w celu obalenia tego domniemania (część pierwsza zarzutu). Po drugie, wnoszące odwołania zarzucają Sądowi, iż w pkt 200 wydanego wyroku orzekł, że Komisja mogła nie podawać powodów, dla których uznała, że dwie spółki nie stanowiące jednostki gospodarczej w dniu wydania decyzji, mogą zostać obciążone solidarną odpowiedzialnością z tytułu uiszczenia grzywny.

W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie powołują się na naruszenie przez Sąd art. 36 i 53 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 263 TFUE, w zakresie jakim Sąd zastąpił w pkt 101–110 (część pierwsza), 148–150 (część druga) i 214–216 (część trzecia), ocenę Komisji swym własnym wnioskowaniem, dodając a posteriori do zaskarżonej decyzji uzasadnienie, które się w niej nie znajduje. Tym samym Alstom i in. zarzucają Sądowi orzeczenie w pkt 206 zaskarżonego wyroku, że dwie spółki, które nie tworzą jednostki gospodarczej w dniu wydania zaskarżonej decyzji mogą zostać obciążone solidarną odpowiedzialnością z tytułu uiszczenia grzywny (część czwarta).

Zarzut trzeci, który składa się z dwóch części dotyczy faktu, iż Sąd wymagał od wnoszących odwołanie przedstawienia probatio diablica, naruszając art. 101 TFUE, a w szczególności przepisy regulujące możliwość przypisania spółce dominującej odpowiedzialności za praktyki spółek zależnych oraz naruszając prawo do rzetelnego procesu sądowego i zasadę

domniemania niewinności, ustanowione w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskich. Wnoszące odwołanie twierdzą:

- a) z jednej strony, że przypisując odpowiedzialność za praktyki, których dopuściły się spółki zależne spółce dominującej Alstom oraz stosując wypracowaną w orzecznictwie zasadę domniemania wywierania przez spółkę dominującą decydującego wpływu na spółki zależne, Sąd naruszył w pkt 84–110 wydanego wyroku, prawo do rzetelnego procesu oraz zasadę domniemania niewinności, przyjmując w kontekście przypisania odpowiedzialności spółce dominującej, definicję wywierania decydującego wpływu przez spółkę dominującą na spółki zależne pozostającą całkowicie bez związku z rzeczywistym zachowaniem tych spółek na rynku, którego dotyczy spór, a tym samym nadając temu domniemaniu charakter niepodważalny;
- b) z drugiej strony, że Sąd naruszył prawo w pkt 144–152 wydanego wyroku, określając zakres rzeczywistego wywierania przez Areva T&D Holding S.A. decydującego wpływu na Areva T&D S.A. i Areva T&D AG w okresie od dnia 9 stycznia do dnia 11 maja 2004 r.

Zarzut czwarty dotyczy błędnej wykładni przez Sąd pojęcia solidarności, w zakresie w jakim w pkt 214–216 wydanego wyroku orzekł on, że solidarność określa odpowiednio kwoty udziału poszczególnych spółek w nałożonej na nie grzywnie, za którą ponoszą solidarnie odpowiedzialność (część pierwsza) oraz w zakresie w jakim w pkt 232–236 i 238–242 zaskarżonego wyroku naruszył zasady pewności prawa, indywidualizacji kar a także art. 13 TUE w odniesieniu do oddelegowania przez Komisję uprawnienia do określenia odpowiedzialności każdego z objętych sankcją przedsiębiorstw.

Zarzut piąty dotyczy uchybienia przez Sąd swemu obowiązkowi ustosunkowania się do przedstawionych zarzutów, w zakresie w jakim błędnie orzeka on w pkt 223–230 wyroku w przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do skutecznej skargi oraz skutecznej ochrony sądowej, nie odpowiadając w konsekwencji na zarzut, który został podniesiony, ale na inny zarzut, na który się nie powołano.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — Vitra Patente AG przeciwko High Tech Srl

(Sprawa C-219/09) ⁽¹⁾

(2011/C 211/38)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.